

Arrest

nr. 350 812 van 23 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 22 september 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 21 oktober 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememorie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 oktober 2023 dienen verzoekende partijen, die verklaren van Ghanese nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 22 september 2025 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 september 2025 aan verzoekende partijen aangetekend wordt verzonden. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.08.2023 werd ingediend en op data van 17.04.2024 en 08.07.2025 werd geactualiseerd door :

(...)

Wettelijke vertegenwoordigers van:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van mijnheer blijkt dat hij op 06.11.2014 te Ghana in het huwelijk treedt met een Belgische onderdane. Op basis van dit huwelijk dient hij op 10.01.2017 een visumaanvraag type D, die goedgekeurd wordt op 14.06.2017. Betrokkene wordt op 06.09.2017 in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 23.08.2022. Op 13.07.2018 wordt betrokkene geschrapt van ambtswege. Op 27.02.2019 vraagt hij om zijn herinschrijving. Deze aanvraag wordt toegestaan op 16.03.2019 en 01.06.2019 wordt betrokkene opnieuw in het bezit gesteld van een F-kaart. Zijn verblijfsrecht wordt ingetrokken bij beslissing dd. 26.11.2020 daar er reeds sinds 04.04.2018 geen sprake meer is van een gezinscel met zijn Belgische echtgenote. Deze beslissing wordt op 04.05.2021 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 20.05.2021 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan betrokkene en daar hem betekend op 19.07.2021. Betrokkene dient tegen de negatieve beslissing van de RVV een cassatieberoep in dat toelaatbaar verklaard wordt maar finaal verworpen op 23.06.2025. Op 07.10.2023 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten nogmaals bevestigd voor mijnheer.

Uit het administratief dossier van mevrouw blijkt dit huidige aanvraag 9bis haar eerste verblijfsprocedure is. Zij betekende reeds een bevel om het grondgebied te verlaten op 07.04.2021. Het paspoort voorgelegd bij huidige aanvraag 9bis werd op 22.06.2020 afgeleverd te Ghana, wat haar aanwezigheid daar vooronderstelt.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen geen enkele band zouden hebben met Ghana. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Ghana hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Ghana niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Ghana zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Ghana. Verzoekers hebben immers de Ghanese nationaliteit en zijn in Ghana geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Ghanese taal en cultuur hebben bijgebracht. Dit vindt verdere bevestiging in hun administratief dossier waarin betrokkenen zelf verklaren dat ze in huiselijke sfeer hun moedertaal spreken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat mijnheer sedert geruime tijd ononderbroken in België zou verblijven, dat hij hier steeds gewerkt zou hebben, dat het centrum van zijn leven zich in België zou bevinden, dat hij heel hechte banden met België opgebouwd zou hebben, dat mijnheer zijn best zou doen om zijn integratieniveau te verhogen, dat hij zijn uiterste best zou doen om de Nederlandse taal te beheersen, dat hij daarnaast zeer goed Engels zou spreken, dat hij werkwillig zou zijn, dat hij onmiddellijk terug aan de slag zou kunnen, dat hij hier een groot sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij grote sociale waarden zou hebben, dat hij respect zou hebben voor de normen en waarden van de Belgische maatschappij, dat hij één deelcertificaat Nederlandse taallessen voorlegt evenals drie getuigenverklaringen, een werkbepoofte, een overzicht van zijn rekeningafschriften en een bevestiging van deelname aan activiteiten van S. (...) als vrijwilliger voor mevrouw) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig (oud) artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.1. In het enig middel van hun synthesememorie voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Met betrekking de banden van verzoeker met België

In het kader van zijn aanvraag voor verblijfsmachtiging stelde verzoeker dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst geen familie heeft die voor zichzelf en zijn kinderen zou zorgen. Verzoeker stelde tevens dat hij inmiddels een zeer goed netwerk in België heeft kunnen opbouwen. Verzoeker verwachtte dat de verwerende partij met de voormelde elementen rekening ging houden.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat de verwerende partij met de door verzoeker aangehaalde elementen rekening heeft gehouden.

Gelet op het voorgaande kunnen we vaststellen dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 alsmede het proportionaliteitsbeginsel schendt.

Aangaande de in België geboren kinderen

In het kader van zijn aanvraag voor verblijfsmachtiging stelde verzoeker dat hij niet terug naar Kameroen kan keren om zijn aanvraag aldaar in te dienen, omdat zijn twee kinderen die in België geboren zijn, geen enkel band hebben met het land van herkomst.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij ten onrechte dat de kinderen van verzoeker banden met Ghana zouden hebben. ondanks het feit dat de kinderen in kwestie in België zijn geboren en dat ze België nog nooit hebben verlaten, beweert de verwerende partij dat de kinderen wel banden met Ghana zouden hebben. De verwerende partij verwees hierbij ten onrechte naar het feit dat de ouders van de kinderen de Ghanese nationaliteit hebben en dat deze laatste banden met hun land van herkomst zouden hebben.

De stelling van de verwerende partij dient als foutief te worden beschouwd omdat er geen twijfel bestaat over het feit dat de kinderen België nog nooit hebben verlaten. Het centrum van al hun belangen bevindt zich ongetwijfeld in België.

Het loutere feit dat hun ouders de Ghanese nationaliteit hebben kan niet voldoende zijn om te kunnen concluderen dat de kinderen ook banden hebben met Ghana en dat een terugkeer naar Ghana geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt.

Gelet op het voorgaande kunnen we vaststellen dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door hen aangehaalde elementen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. Verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de elementen die verzoekende partijen hadden ingeroepen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”.

Over het feit dat de twee kinderen van verzoekende partijen in België geboren zijn, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen geen enkele band zouden hebben met Ghana. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Ghana hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Ghana niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Ghana zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Ghana. Verzoekers hebben immers de Ghanese nationaliteit en zijn in Ghana geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Ghanese taal en cultuur hebben bijgebracht. Dit vindt verdere bevestiging in hun administratief dossier waarin betrokkenen zelf verklaren dat ze in huiselijke sfeer hun moedertaal spreken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen in hun synthesesmemorie trachten voor te houden, wordt in de bestreden beslissing dus niet gesteld dat “de kinderen van verzoeker banden met Ghana zouden hebben”, doch wel dat verzoekende partijen “niet aannemelijk (maken) dat hun kinderen geen enkele band met Ghana hebben”. Door er louter op te wijzen dat hun kinderen in België geboren zijn en België nooit verlaten hebben en dat het “centrum van al hun belangen (...) zich ongetwijfeld in België (bevindt)” tonen verzoekende partijen het tegendeel niet aan. Door nog te betogen dat het loutere feit dat de ouders van de kinderen de Ghanese nationaliteit hebben niet voldoende kan zijn om te kunnen concluderen dat de kinderen ook banden hebben met Ghana en dat een terugkeer naar Ghana geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt, gaan verzoekende partijen er ook aan voorbij dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat zij de Ghanese nationaliteit hebben en in Ghana geboren zijn en wordt gesteld dat er mag “van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Ghanese taal en cultuur hebben bijgebracht”, temeer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij zelf verklaren “dat ze in huiselijke sfeer hun moedertaal spreken”. Verzoekende partijen tonen niet aan dat deze overwegingen onwettig, onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

Over de banden van verzoekende partijen met België wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

“Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat mijnheer sedert geruime tijd ononderbroken in België zou verblijven, dat hij hier steeds gewerkt zou hebben, dat het centrum van zijn leven zich in België zou bevinden, dat hij heel hechte banden met België opgebouwd zou hebben, dat mijnheer zijn best zou doen om zijn integratieniveau te verhogen, dat hij zijn uiterste best zou doen om de Nederlandse taal te beheersen, dat hij daarnaast zeer goed Engels zou spreken, dat hij werkwilgig om te zijn, dat hij onmiddellijk terug aan de slag zou kunnen, dat hij hier een groot sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat hij grote sociale waarden zou hebben, dat hij respect zou hebben voor de normen en waarden

van de Belgische maatschappij, dat hij één deelcertificaat Nederlandse taallessen voorlegt evenals drie getuigenverklaringen, een werkbefoete, een overzicht van zijn rekeningafschriften en een bevestiging van deelname aan activiteiten van S. (...) als vrijwilliger voor mevrouw) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Gelet op deze overwegingen kunnen verzoekende partijen in hun synthesesmemorie niet dienstig voorhouden dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met hun stelling in de aanvraag dat zij inmiddels een zeer goed netwerk in België hebben kunnen opbouwen. Verzoekende partijen tonen niet aan dat hierover onwettig, feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk wordt geoordeeld dat het feit dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf moeten indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post geenszins impliceert dat hun banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Voor zover verzoekende partijen in hun synthesesmemorie nog laten gelden dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met hun stelling in de aanvraag dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst geen familie hebben die voor hen en hun kinderen zou zorgen, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de stukken van het administratief dossier niet kan blijken dat zij dit argument in hun aanvraag hebben aangehaald als buitengewone omstandigheid die het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om voor het indienen van hun aanvraag een beroep te doen op de voor hun verblijfplaats of plaats van openthoud in het buitenland bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, zodat zij niet redelijk kunnen verwachten dat hiermee rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde Minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Verzoekende partijen maken evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 502 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN